

μήν της, θά ἡτιμάζετο καὶ θά ἐγκατελείπετο ἔρημος, οὐδένα προστάτην ἐπὶ τῆς γῆς ἔουσα καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν συμπατριωτῶν της περιφρονουμένη. Ἄλλ' ἀπεναντίας, βλέπομεν αὐτὸν τάναντία πράττοντα. Ποῦ λοιπὸν ἡ ἀρετὴ θριαμβεύουσα; Ποία ἡ κατὰ τοὺς δραματικούς κανόνας, κατὰ τὸν ὁρ' ὁ λόγον καὶ τὰς κοινωνικὰς ἀξιώσεις ἀμοιβή του διὰ τὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλένης τοσαῦτα ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθέντα; Εἶνε ἄρα γε ὀρθόν, εἶνε καλὸν νὰ βλέπωμεν τὴν Ἑλένην πίπτουσαν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τριπολιτσᾶς, τὸν δὲ ἐνάρτεον ἐκείνον νέον αὐτοκτονοῦντα ἐπὶ τοῦ πτώματός της, ὅπως οὕτω διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης ἐπισφραγίσῃ δῆθεν τὸν ἔρωτά του; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς τρεῖς ταύτας ἐρωτήσεις μας ἃς ἐννοήσῃ οἰκοθεν ὁ ἀναγνώστης. Ὁ δημόκριτος ὠνόμαζε *πλεονεξία* τὰ πάντα *λεγειν* ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν καὶ οἴησιν· διότι, λέγοντες πάντα, ἐκλαμβάνομεν τὸν ἀναγνώστην εὐήθη καὶ ἀνίκανον νὰ ἐννοήσῃ οἰκοθεν καὶ τὰ ἀπλούστερα.

Δίδοντες ἤδη πέρας εἰς τὴν βιβλιοκρισίαν μας ταύτην, καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ ἐπαινέσωμεν δημοσίᾳ τὸν φίλον κ. Ἀνδρικόπουλον διὰ τοὺς ἀτρώτους κόπους, οὓς κατέβαλε διὰ τὴν *Μπουμπουλίαν*· ἂν δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ βιβλιοκρισίας κατεδείξαμεν καὶ τινα ἐλαττώματα αὐτῆς ἀναπόφευκτα ἄλλως τε παντὶ νεωτέρῳ δραματικῷ ποιητῇ, ἅτε ἀποδουμένῳ εἰς τὸ δυσκολώτερον τῆς φιλολογίας εἶδος, ταῦτα οὐχ ἥτον οὐκ εἰσὶν ἱκανὰ ὅπως ἐπισκιάσωσι καὶ τὰς καλλοῦσας, αἵτινες περικοσμοῦσιν αὐτὴν διὸ ἀδιστακτικῶς συνιστῶμεν καὶ αὐθις παντὶ φιλοπάτριδι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς *Μπουμπουλίας* διὰ τὰ πατριωτικά της αἰσθημάτων, πολλῶ δὲ μᾶλλον διὰ τὰς πολυτιμωτάτας αὐτῆς ἱστορικὰς σημειώσεις, ἃς τινες ὁ ποιητὴς ἐν τέλει τοῦ βιβλίου του παραθέτει.

ΞΥΡ. ΤΖΑΝΟΤΗΣ.

ΙΩΒΙΛΙΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

Ὁ δῆμιος κομπετίας τινὸς τῆς ἀρχαίας Ἀλβιόνος ἐπανηγύριζεν ἐσχάτως τὴν 25ην ἐπετηρίδα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ σταδίου του. Φαιδρὰ ὁμηγυρίε συγγενῶν τε καὶ φίλων παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ εὐδαίμονος ὑπαλλήλου· τὸ συμπόσιον προσέδῃ μέχρι τοῦ κατανίππου· τὰ εὐθυμότερα καὶ μᾶλλον παράδοξα φληναρήματα ἀντηλλάσσοντο μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ὅτι αἴφνης ἡ ὑπερήτρια ἦλθεν ἀγγέλλουσα· τι τοῖς ἀνθρώποι καλῶς ἐνδεδυμένοι καὶ κόσμιοι κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν περιέμενον εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, μὴ θελήσαντες ν' ἀνακοινώσωσιν αὐτῇ τὰ νόματά των. Αὕτη δὲν ἠδύνατο ἐπακριβῶς νὰ ὀρίσῃ ἐκ τίνος μέρους οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶχον εἰσέλθει εἰς τὴν οἰκίαν, εὐροῦσα αὐτοὺς εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος.

Εἰς τὴν ἀγγελίαν ταύτην ἡ δμήγυρις ἐγείρεται ἐν σώματι ὅπως διευκρινήσῃ τὸ μυστήριον τοῦτο· καταβαίνει εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ εὐρίσκει τρεῖς κυρίους, λίαν διακεκριμένους κατὰ τὸ φαινόμενον, οἵτινες παρουσιάζουσι τῷ δημῷ μικρὰν ἐξ ἀργύρου ἀγχόνην θαυμασίως ἐπεξεργασμένην, καὶ ληστείνουσιν αὐτῷ τοὺς ἀκολούθους λόγους, οὓς αὐτολεξεῖ ἀναφέροντες.

«Κύριε! τὸ πολυάριθμον σωματεῖον τῶν κλεπτῶν καὶ βαλαντιοτόμων ἀνέθηκεν ἡμῖν τὴν ἐπίτιμον ἐντολὴν νὰ προσενέγκωμεν ὑμῖν, κατὰ τὴν αἰσίαν ταύτην ἡμέραν, τὰς ἀκραίφνεστέρας ἡμῶν προσήσεις. Ἔστε βέβαιος ὅτι οὐδέποτε θέλωμεν λησμονήσει τὴν δεξιότητά καὶ φιλανθρωπίαν, μεθ' ὧν ἐκτελεῖτε τὰ δύσκολα καὶ ἀβρὰ ὑμῶν καθήκοντα· εἶναι ὄντως ἀδύνατον νὰ ἔχη τις χεῖρα μᾶλλον ἐλαφρὰν καὶ καρδίαν εὐαισθητοτέραν ἡμεῖς ἐβραχύνετε τὰς στιγμὰς τῆς ἀγωνίας ἐκείνων ἐκ τῶν

φίλων μας, οὗς ἔσχομεν τὸ δυστύχημα
ν' ἀπολέσωμεν· δια τοῦτο ὑμεῖς ἀπε-
κτῆσατε τὴν ἡμετέραν συμπάθειαν καὶ
τὴν μέχρι θανάτου εὐγνωμοσύνην μας·
ὡς ἐλάχιστον δὲ τεκμήριον τῆς πρὸς
ὑμᾶς ὑπολήψεως σᾶς προσφέρομεν τὸ
κόσμημα τοῦτο.»

Πρὸς τὴν φιλόφρονα ταύτην
προσφώνησιν ὁ ὑπάλληλος ἐκπληκτος, ἃ
μα δὲ καὶ συγκινημένος ἀπερίνατο με
τὰ φωνῆς περιπαθοῦς τὰ ἑξῆς.

«Σεβαστοὶ κύριοι! Ἡ συγκίνησις μοὶ
ἀπαγορεύει τὴν εὐχαρίστησιν, τοῦ νὰ ἐκ-
δηλώσω ὑμῖν, ὡς ἐπεθύμουν, ἅπκσαν
τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Γίνετε οἱ δι-
ερμηνεῖς μου παρὰ τοῖς ἀξιοτίμοις ὑ-
μῶν συναδέλφοις καὶ εἶπατε αὐτοῖς ὁ-
πόσον συγκινούμαι ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ μνή-
μῃ, ἣν περὶ ἐμοῦ διατηροῦσιν. Οὐδέπο-
τε θέλω λησμονῆσαι τὰ πρὸς τοὺς ὁμοί-
ους μου καθήκοντα, μάλιστα ἐν τῷ μέλ-
λοντι θέλω καταβάλλει πᾶσαν προσ-
πάθειαν, ὅπως ὑπερθεύω μετὰ τῆς
μεγαλητέρας ταχύτητος καὶ ἀνασκο-
πῆς τοὺς κυρίους ἐκείνους τῆς ἰσχυρᾶς
ὑμῶν κοινότητος, οὗς ὁ νόμος θέλει πα-
ραδῶσαι εἰς τὰς χεῖράς μου· ἔσται δὲ ἰ-
δικαιτέρως βεβαιῶσι, ἀξιότιμοι κύριοι, ὅτι
θέλω ἐγχαράξει καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ
μου τὰ χαρακτηριστικὰ ὑμῶν καὶ ὅτι,
ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά σας, θέλω, κατὰ κα-
θῆκον, ἐνεργῆσαι εἰς τρόπον ὥστε ὑμεῖς
ὄν θὰ δυνασθε νὰ μοὶ ἀποτείνητε τὸ
παραμικρὸν παράπονον.»

Ἀκολούθως ἐκόμισαν οἶνον, ἔπιον καὶ
ἡ συγκινητικὴ σκηνὴ ἔληξεν, ἀποχω-
ρησάντων τῶν ἀπεσταλμένων, οἵτινες ἐ-
ξητήσαντο τὴν ἄδειαν, ἥτις τοῖς παρεχω-
ρήθη, ἵνα ἀναχωρήσωσιν, ὡς εἰσῆλθον,
δηλ. διὰ τοῦ παραθύρου, ἵνα μὴ πα-
ραβῶσι τοὺς θεσμούς τοῦ εἰς τὸ ἀνῆ-
κον σωματείου, τοῦ ἀπαγορευόντος αὐ-
τοῖς νὰ εἰσέρχονται εἰς οἶκόν τινα
διὰ τῆς θύρας.

“Οτε δὲ ἡ ὁμήγυρις, φαιδρυνθεῖσα ὑ-
πὸ τοῦ εὐχαρίστου τούτου συμβάντος,
ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὸν πρῶτον ὄρο-

φον ἵνα συνεχίσῃ τὴν εὐθυμίαν, εὔρε
τὴν αἰθουσαν γυμνωθεῖσαν τῶν ὅσων
αὕτη περιεῖχε· παροψίδες, ἀλατοδο-
χεῖα, φιάλαι, κηροπήγια, τεχνουργή-
ματα ὅλα ἐξηφάνισθησαν· Δὲν ἔμεινε πλέ-
ον οὐδὲ μία ὁδοντογλυφίς! — Ἀξιότιμοι
τινες συνάδελφοι τῶν ἄνω μνησθέντων
κυρίων εἶχον ὠφελθῆ τοῦ κατὰ τὰς προ-
σφωνήσεις δαπανηθέντος χρόνου.

IOI HΣΕΙΣ

ALLA SIGNORA A E.

*In occasione della nascita ed istanta-
nea morte d' un suo bambino.*

(poesia di ANDR. MARZOCCHI)

No, non plorar quell' angelo,
Non lo nomar figliuolo ;
Mentre scorrea l' Empireo
Co' suoi compagni a volo,
D al suo cammin sviato
Fr a nubi avvilluppato,
Sul grembo tuo posò.

Ma poi che il Nume avvidesi
Che un labbro era silente,
E noverati gli angiolì
Non vi trovò l' assente,
Da questo nostro esiglio
Il suo diletto figlio
A sè vicin chiamò.

(trad. dal greco)

Σ. Ζ. Α. Εὐχαρίστως καταχωρίζομεν τὴν ἄνωθε
δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐφημερίδι τῆς
Κερκύρας «Eco dei Teatri» ἰταλικῇν μετάφρασιν
τοῦ γνωστοῦ ἐλλεγίου τοῦ ἡμετέρου συναδέλφου
Κ. Ἀνδρέου Μαρτζώκη, τετράκις μέχρι τοῦδε ἀνα-
δημοσιευθέντος ἐν ταῖς σπουδαιότεραις ἐφημερίσαι
καὶ περιοδικαῖς τῆς πρωτεύουσας.